

Sygnatura akt XI GC 581/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jakub Idziorek

Protokolant: apl. adw. K. C.

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko D. D.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. D. na rzecz powoda P. W. kwotę 510,00 zł (pięćset dziesięć zł) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej D. D. na rzecz powoda P. W. kwotę 227,00 zł (dwieście dwadzieścia siedem zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt GC 581/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11.08.2015 roku powód P. W. wniósł o zasądzenie od D. D. kwoty 510 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 27.01.2015 roku zlecił spółce (...) we W. prowadzenie działań windykacyjnych celem odzyskania należności od pozwanej. W wyniku działań podejmowanych przez zleceniobiorcę pozwana uregulowała w całości swoje zadłużenie wobec powoda w związku z prowadzoną działalnością. Powód zapłacił na rzecz spółki (...) inkasso wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 510 zł netto i jako podstawę prawną żądania wskazał art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W dniu 28.10.2015 roku w referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty. Pozwana skutecznie wniosła od nakazu zapłaty sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa jako bezzasadnego oraz zażądała zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że roszczenie powoda jest niezasadne, a w szczególności w sprawie zastosowania winne mieć zastosowanie jedynie przepis art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zgodnie, z którym rekompensata za koszt odzyskiwania należności winna wynosić równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc w tym świadczenie pieniężne stały się wymagalne. Nadto wskazała, że obciążenie pozwanej większą kwotą praktycznie tożsamą z wartością wierzytelności, które bez podatku Vat wynosiło 542 zł, jest nadużyciem i jako takie, chociażby na podstawie art. 5 Kodeksu Cywilnego powinno być nieuznane. Wreszcie wskazała, że sprawa windykacji nie trafiła na drogę postępowania sądowego, tak więc koszty tej windykacji powinny być w takiej wysokości jak wartość zobowiązania, a w chwili obecnej praktycznie po uwzględnieniu kosztów procesu to zobowiązanie przewyższać.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód świadczył na rzecz pozwanej w 2013 roku usługę uruchomienia układu sterowania wentylacją firmy (...) w K., za co w dniu 03.12.2013 roku wystawił fakturę na kwotę 542 zł złotych netto, czyli 666 zł 66 groszy brutto. Termin zapłaty został ustalony na dzień 16.12.2013 roku. Pozwana w określonym terminie kwoty tej nie zapłaciła. Nie zapłaciła również przez cały rok 2014. W dniu 27.01.2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty tej kwoty, co również ze strony pozwanej pozostało bez odzewu. Następnie powód zlecił egzekucję tej kwoty (...) spółce z o.o. we W.. Spółka ta w dniu 03.03.2015 roku wezwała pozwaną do zapłaty w tradycyjnej formie pisemnej. Pracownicy tej Spółki kontaktowali się również telefonicznie z pozwana – co najmniej trzykrotnie. Działania te okazały się skuteczne i w dniu 01.04.2015 roku pozwana zapłaciła dochodzoną należność. W dniu 02.04.2015 roku spółka (...) wystawiła powodowi fakturę za czynności windykacyjne na kwotę 510 zł netto, czyli 627 zł 30 gr brutto. W dniu 16.04.2015 roku powód zapłacił tą kwotę i w dniu 23.07.2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty 510 zł czego pozwany nie uczyniła.

Dowody w postaci:

wezwania do zapłaty z dowodem nadania k. 14-17 oraz 18-19, dowodu zapłaty k. 20, faktury VAT (...) k. 21, dowodu zapłaty wynagrodzenia spółce windykacyjnej k. 22, noty księgowej k. 23, dowodów nadania k. 24-25, faktury VAT (...) k. 26, wezwania do zapłaty z dowodem nadania k. 27-28 oraz śledzenia przesyłki oraz zapisu audio rozmów k. 61.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Roszczenie powoda okazał się w całości uzasadnione podstawę jego żądania zawarte jest w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 08.03.2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 roku poz. 403). Zgodnie z art. 10 ust. 1 tej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Z kolei zgodnie z art. 10 ust. 2 tej ustawy oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Nie ma zatem racji pozwala wskazując na brak materialnej podstawy żądania, ta podstawa istnieje i zawarta jest w art. 10 ust. 2 wskazanej ustawy. Pozwana zarzuciła naruszenie zasad współzycia społecznego, podnosząc, że kwota za czynności windykacyjne jest niemal w takiej samej wysokości, jak wyegzekwowane roszczenie. Sąd tego zarzutu nie uwzględnił. Pozwana nie sprecyzowała jaka konkretnie zasada współzycia społecznego została naruszona, co już pozwala na nieuwzględnienie tego zarzutu. Nadto zapłata należności nastąpiła niemal półtora roku po upływie terminu prywatności. To takie postępowanie pozwanej stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego w postaci naruszenia zasad pewności obrotu gospodarczego i uczciwości kupieckiej Nigdy nie jest naruszeniem zasad współzycia społecznego dążenie do odzyskania istniejącej należności. Strona nie może bronić się zarzutem naruszenia zasad współzycia społecznego jeżeli sama takie zasady narusza. Zauważyć też należy że powód przed zleceniem egzekucji spółce (...) wyzywał pozwaną do zapłaty czego pozwana nie uczyniła. Nie można zatem mówić, że zachował się on w stosunku do niej niełojalnie. Wskazać też należy, że tu nie ma obowiązku kierowania sprawy do postępowania sądowego, zwłaszcza gdy wierzytelność, jak okazuje się, że miała charakter bezsporny - to pozwana z niewyjaśnionych powodów przez prawie 1,5 roku spóźniała się ze spełnieniem świadczenia, nie zareagowała na wezwanie z 27 stycznia 2015 r. (które otrzymała w dniu 2 lutego 2015 r. k.65), zatem to pozwana w istocie doprowadziło do powstania dochodzonej należności. Sąd wyrokujących w całości oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparty jest na art. 98 § 1 i 3 Kodeksu Postępowania Cywilnego zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony koszty procesu. Powód wydatkował w niniejszej sprawie 30 zł jako opłatę sądową 17 zł jako opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa wreszcie należy mu się zwrot kosztów pomocy prawnej w wysokości 180 zł, stosownie do § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)